

v každém směru a v každé době mu byly patrné, což by při písemném projednání pozůstalosti nebylo tak lehce možno. Budiž tu poukázáno na § 8, druhá věta, cit. min. nař.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Jde o pozůstalost, do které patří rolnický statek střední velikosti a o které jest jednati podle předpisů zákona ze dne 7. srpna 1908, čís. 68 z. zák. pro Čechy. Spoludědicem jest nezletilý syn zůstavitelův Josef J., jehož zájmy má soud chrániti z úřadu. Oba soudy nižších stolic usoudily správně, že za těchto okolností nelze po rozumu § 29 třetí odstavec nesp. říz. v doslovu čl. XII zákona ze dne 8. června 1923 čís. 123 sb. z. a n. účastníkům řízení povolit, by pozůstalostní výkazy a podání potřebná k projednání pozůstalosti sami sepsali nebo zmocněncem podle zákona oprávněným sepsati dali a soudu předložili, tak by se soud sám (byť i notářem jako soudním komisařem) nemusil obíratí vlastním projednáním pozůstalosti. Stačí v tomto směru odkázati na důvody napadených usnesení, jejichž správnost není vyvrácena vývody dovolací stížnosti. Nemohlo býti proto dovolací stížnosti vyhověno. Nejvyšší soud uznává však nutným upozorniti na to, že řečenému nezletilci byl podle § 271 obč. zák. zřízen kolisní opatrovník právě z toho důvodu, že jeho zájmy odporují zájmům pozůstalé vdovy. Avšak kolisní opatrovník uznal za vhodné, by si k účelnému hájení zájmů nezletilcových přibral právního zástupce z advokátního stavu a zvolil k tomuto úkolu Dr. Josefa M-a, ač tento zároveň hájí práva pozůstalé vdovy, odporující zájmům nezletilcovým. Nehledíc k tomu, zda jest vzhledem k § 10 advokátního řádu přípustné, by též právní zástupce zastupoval odporující si zájmy dvou účastníků, jest uvážiti, že vlastně celý účel zřízení kolisního opatrovníka by mohl býti ohrožen, kdyby nakonec zase vše bylo soustředěno v ruce téže osoby. Bude proto věci opatrovnického soudu, by podle § 233 a 282 obč. zák. uvážil, zda lze schváliti zmíněné opatření kolisního opatrovníka.

Čís. 10046.

Byl-li při dědickém smíru narovnáán také nárok třetí osoby jako případného pozůstalostního věřitele, nešlo o slib darovací, jenž by vyžadoval formy notářského spisu.

(Rozh. ze dne 26. června 1930, Rv I 980/29).

Žalující úvěrní ústav jako postupník Stanislava L-a domáhal se na žalovaném Vojtěchu M-ovi zaplacení pohledávky, k jejímuž zaplacení se Vojtěch M. zavázal v dědickém narovnání. Oba nižší soudy žalobu zamítly v podstatě proto, že slib Vojtěcha M-a, že zaplatí Stanislavu L-ovi 25.000 Kč byl slibem darovacím, jenž vyžadoval formy notářského spisu, jenž však nebyl sepsán.

Nejvyšší soud uznal podle žaloby.

D ů v o d y:

Žalovaný doznává, že dne 21. února 1926 uzavřel v kanceláři Dr. K-a ohledně dědictví po své zesnulé matce Marii M-ové dědické narovnání se svou sestrou Helenou Š-ovou a s bratrem Robertem M-em, do něhož byl pojat na vlastní podnět (na přání) žalovaného odstavec VIII.: »Pan Vojtěch M. (žalovaný) se zavazuje, že ze svého dědického podílu vyplatí nejdéle do jednoho roku ode dne úmrtí zůstavitelky své nevlastní sestře Marii provdané P-ové na doplnění jejího dědického podílu 75.000 Kč a svému švakrovi Stanislavu L-ovi v téže době 25.000 Kč rovněž bezúročně, což ostatní dědicové berou na vědomí a Vojtěcha M-a žádají, by se ohledně tohoto svého závazku s dotyčnými přímo dorozuměl, a jim výplatu těchto obnosů zajistil«. Jest zjištěno, že Stanislav L. postoupil pohledávku 25.000 Kč za žalovaným Vojtěchem M-em žalujícímu ústavu, který se nároku toho domáhá na žalovaném žalobou, o niž jde. Podle obsahu nesporného odstavce VIII. dědického narovnání jde, pokud se týče Stanislava L-a, o smlouvu ve prospěch třetí osoby podle § 881 obč. zák. Vzhledem k druhému odstavci tohoto zákonného předpisu nelze pochybovati o tom, že třetí osoba (Stanislav L.) a tím podle § 1394 obč. zák. také žalobce jako postupník nabyt ze smlouvy té právo žádati od slibujícího (žalovaného) plnění, ano plnění má býti jemu výhradně ke prospěchu. Ve sporu jde o to, zda jest správnou námitka žalovaného, že jeho písemný závazek, že vyplatí Stanislavu L-ovi 25.000 Kč, byl slibem darovacím, který nebyl platný, ježto nebyl zřízen ve formě notářského spisu (zákon ze dne 25. července 1871 čís. 76 ř. zák.). Nižší soudy přisvědčily názoru žalovaného, leč nelze s nimi souhlasiti. Jde-li v souzeném případě o smlouvu ve prospěch třetí osoby (§ 881 obč. zák.), rozhodoval pro otázku, vyžadovala-li smlouva formy notářského spisu, právní poměr mezi žalovaným a ostatními dědici, kteří ujednali dědické narovnání (rozh. čís. 5646 sb. n. s.). Tento poměr nebyl však darováním, nýbrž bylo to dědické narovnání, kterým účastnění dědici rozdělili mezi sebou pozůstalost, při čemž byl urovnán také sporný nárok Stanislava L-a jako případného věřitele pozůstalostního (§ 1380 obč. zák.). Byl-li proto právní poměr rozhodný pro shora uvedenou otázku poměrem úplatným, neobstojí ani námitka nedostatku formy notářského spisu vznesená žalovaným proti nároku žalobou uplatňovanému.

Čís. 10047.

Československý stát neručí za hospodářský úpadek peněžních ústavů, přejímajících vklady, ani za nedostatečný výkon dozoru, jež si stát vyhradil nad jejich obchodováním.

(Rozh. ze dne 26. června 1930, Rv I 1476/29).

Žalobce měl vklad u úvěrního ústavu, jenž se stal pasivní a vyrovnal se na 35%. Žalobce svou pohledávku k vyrovnání nepřihlásil. Žalobou, jíž se domáhal na československém státu náhrady škody, odůvodnil že-